

CETERA TOLLE: Ušiel som z Československa, aby som bol misionárom!

V noci 21. augusta 1984 som ako mladý salezián prešiel Alpy medzi Juhosláviou a Talianskom, aby som mohol prispieť svojou časťou k projektu Afrika. Dobrodružstvo, ktoré poznačilo moje misijné povolanie som rozpovedal už mnoho ráz, v rôznych jazykoch.

Chcelo to roky zrealizovať tento útek z komunistickej krajiny, z Československa do Talianska, aby som mohol odísť ako misionár *ad gentes*. Teraz 25 rokov po tomto “exode” podelím sa s jeho plodmi.

Jedno večerné slovko o misijnom povolaní v roku 1982 zmenilo môj život, usmernilo všetky moje energie, aby som odpovedal na Božie volanie. Po večernom slovku som nemohol zaspať. Výzva bola jednoduchá: “Aká hanba, že za posledných 25 rokov žiaden spolubrat z pražskej inšpektórie nešiel na misie!” V tom momente som pochopil, že Pán mi daroval dobré zdravie, danosti na jazyky a vášň (*passione*) podeliť sa s vierou s nekresťanmi – tri základné nevyhnutné podmienky pre to, aby som ho nasledoval ako misionár *ad gentes*.

V auguste 1984 to chcelo dva dni turistickým autobusom z Prahy až k Jadranskému moru vtedajšej Juhoslávie, deň chôdze bez dokumentov smerom k horám – talianskej hranici, potom nočný výstup v sprievode jedného saleziána spolupracovníka (dnešnej slovinskej inšpektórie), cez vrchy až do Terstu, do prvého kanonického saleziánskeho domu, ktorý som dovtedy videl.

Bez cestovného pasu, len s malou brašňou, s letným oblečením a jednou knihou, Novým Zákom, som nechal za chrbtom všetko. Kvôli bezpečnosti o tom nevedeli ani rodičia, ani priatelia a ani spolubratia. Cesta bola pripravená vtedajším Regionálom centrálnej Európy donom Rogerom Van Severenom (+1984), za pomoci slovinských a talianskych spolubratov.

Prečo som zanechal všetko? Aby som šiel do misií, pretože som pochopil, že Pán si ma pripravil mnohými spôsobmi za nástroj, ktorý prináša Evanjelium iným. Od prvých momentov v Taliansku, potom v začiatkoch misijného života v Kórei, bolo pre mňa vždy pomerne ľahké nájsť energie v námahách, entuziazmus v ťažkostiach a zápal v apoštolskej práci. Len po mnohých rokoch som pochopil, že zanechať všetko ostatné - “*Cetera tolle*” - ma priviedlo stále bližšie k dušiam mladých i spolubratov, k ich srdciam, aby som s nimi kráčať s pokojom a vytrvalosťou.

Rozprávajúc sa s niektorými významnými misionármi počul som rovnaké dojmy: “Počas 75 rokov môjho misionárskeho života som nikdy nemyslel na *Cetera tolle*.” Život misionára darovaný úplne – s radosťou, aby bolo prinášané Evanjelium mladým až “do končín zeme” - pomáha znášať aj veľké námahy a prinášať mnohé obety bez toho, aby sme si to uvedomovali.

Ďakujem Pánovi za dar misijného povolania. Nikdy som nedostal od Hlavného Predstaveného misijný kríž, nemohol som navštevovať žiaden kurz pre nových misionárov, ale úplná poslušnosť jeho volaniu mi ponúkla každý deň mnoho síl darovať sa celý Ježišovi – Všetko Ježišovi, Ježiš pre všetkých!

V prvom večernom slovku po znovuzvolení počas 26. GK sa Hlavný Predstavený podelil s tromi podmienkami, ktoré budú garantovať budúcnosť Saleziánskej Kongregácie. Prvou podmienkou je bezpodmienečná disponovanosť pre naše poslanie. Prosme Pána, aby mnohí saleziáni mohli zažiť skúsenosť radostného “*Cetera tolle!*”

Václav Klement, SDB

Generálny Radca pre misie

Bangladéž: Nová výzva pre saleziánov

Bangladéž je islamského vierovyznania (89,7%), no je jednou z mála moslimských krajín so slobodou tlače a tiež s politickou slobodou. Okrem toho je možné zmeniť náboženstvo: kto po tom túži ide za sudcom a vyzná, že to robí z vlastnej vôle, bez akéhokoľvek nátlaku. Nie je tam prenasledovanie kresťanov, to vysvetľuje, prečo môžu misionári pracovať slobodne uprostred národa. Prví kresťania Bangládeža boli obrátení Portugalcami v 16. a 17. stor., ale väčšina kresťanov pochádza z “aborigenov” (*adibasis*), ktorí sa z animizmu obrátili na kresťanstvo. Dnes má Cirkev v Bangladéži 300 000 veriacich, čo je asi 0,3% populácie. Je tam 6 katolíckych diecéz, všetky majú domorodého biskupa a stovka farností priemerne s 300-500 katechumenmi

každá. Saleziáni tam boli skôr, než Bangladéž získal nezávislosť od Indie v roku 1947. Školy a farnosti patrili pod inšpektóriu Kalkaty a vtedajšiu diecézu Krishnagara. V roku 1947 mnohí kresťania ušli do Indie a usadili sa v blízkosti Kalkaty. To je dôvod prečo sú mnohí saleziáni narodení v Bangladéži. Mons. Joseph Gomes z Krishnagaru a arcibiskup Lucas Sirkar z Kalkaty sa narodili v Bangladéži. Tohto roku Hlavný Predstavený poslal don Francisa Allencherryho, bývalého generálneho radcu pre misie, do Bangladéža, aby začal novú saleziánsku prítomnosť.

Don Francis Allencherry rozpráva o svojom príchode do Bangladéža: *“Nakoniec som dorazil do Bangladéža, mojej misijnej krajiny. Prišiel som do domu biskupa niečo pred polnocou 24. marca, sprevádzaný donom Josephom Pampadiyilom, inšpektoriálnym vikárom. Vykonal som si mesačnú duchovnú obnovu s diecéznym klérom od večera 25. do poludnia 26. marca. Ráno 26. marca sme slávili birmovku. Táto príležitosť mi umožnila poznať diecézny klérus, byť im predstavený a modliť sa s nimi. Stráviac jeden deň v modlitbe spolu s nimi mi pomohlo dobre začať moju službu v tejto diecéze.*

Popoludní 26. marca biskup a farár z Ranikhongu, kde bude prvá saleziánska prítomnosť, odviezol dvoch z nás do Utrailu, miesta vybratého pre túto prvú prítomnosť. Cesta autom z Mymensinghu do Utrailu trvala viac ako hodinu a pol, aj keď vzdialenosť je len 55 km. Aktuálne je jedna časť cesty v zlom stave, ale existuje nádej, že čoskoro bude opravená.

V Utraile nás srdečne privítali s kvetmi, spevom a tancom, deti i niekoľko ďalších osôb, ktoré sa tam zhromaždili. Boli sme predstavení a mohol som vidieť, že vládne všeobecná spokojnosť pre fakt, že saleziáni prišli, aby tam s nimi ostali.

Po privítacej ceremónii sme sa vybrali preskúmať možnosti a prezreli sme si rozličné miesta, ktoré by mohli byť využité pre náš apoštolát. Strávili sme tam približne tri hodiny a potom sme sa vrátili do Mymensinghu, pretože tam chýbalo ešte bývanie.

Sústredil som sa hneď na prípravu miesta pre komunitu v Utraile a na zakúpenie pozemkov potrebných pre naše diela. Dúfam, že ostanem v Utraile počas Veľkého týždňa. To mi umožní stretnúť maximálny počet osôb. Podľa prepočtov farára by tam malo byť približne 3 000 veriacich v asi 18 dedinách farnosti nám zverenej.

Biskup i klérus sú veľmi pohostinní. Oni nás prijali s otvoreným náručím a očakávajú od nás mnoho. Som si istý, že s pomocou Božou ich don Boscovi synovia nesklamú.

Dúfam, že 18. decembra tohoto roka budeme môcť slávnostne inaugurovať túto novú saleziánsku prítomnosť ako spomienku na 150-te výročie založenia našej Kongregácie.”

Misijné správy

Nové výzvy pre rok 2009 – prví saleziáni začali pracovať v Bangladéži, vo farnosti Utrail – INC (don Francis Allencherry), na Novom Zélande, v Aucklande – AUL (don James Adayadiel) a na Guame (teritórium USA v Pacifiku) – škola – FIN (don Chito Dimaranan). Takto sa číslo krajín, v ktorých sme prítomní zvýšilo tohoto roku na 133.

Je 96 spolubratov, ktorí sa ponúkli Hlavnému Predstavenému do misií v tomto roku. Po prípravnom kurze v Ríme a púti po miestach dona Bosca 34 odchádza na misie 27 septembra (Európa: 8, Afrika: 10, Amerika: 10, Ázia: 4, Oceánia: 2). Ostatných 62 pokračuje v začiatkovej formácii vo vlastnej krajine alebo v praktickom rozlišovaní v misijných prítomnostiach vlastnej inšpektórie.

Saleziánsky misijný úmysel na august 2009

“Aby bola rešpektovaná náboženská sloboda všetkých obyvateľov Južnej Ázie, a aby v ich výchovných inštitúciách mohli zveľaďovať zmysel pre Boha a rešpekt pre náboženskú slobodu.”

V štátoch Južnej Ázie (India, Pakistan, Nepál, Bangladéž a Srí Lanka) sa politici snažia rozdeliť populáciu na základe náboženstva, kasty, jazyka a etnika, kvôli straníckym motívom a tiež kvôli otázke moci. Za týmto cieľom je štrumentalizované aj vzdelanie. V posledných dvoch rokoch náboženská sloboda v Južnej Ázii hlboko upadla. Dokonca mnohí kresťania v Indii trpia ozajstným náboženským prenasledovaním. Fanatizmu a náboženskému fundamentalizmu možno čeliť len výchovou k univerzálnemu rešpektu pre každého človeka. A tak majú saleziáni povinnosť čeliť silám rozdelenia a podporovať priateľstvo, dialóg a spoluprácu medzi rôznymi skupinami a môžu vplyvať na centrálnu i lokálnu politiku a tiež na svet kultúry cez ich službu, aby sa pestovalo priateľstvo medzi rôznymi náboženstvami, národmi a etnikami.